

Sygn. akt III C 2107/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Błażej Domagała

Protokolant: Katarzyna Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. W., W. W.

o zapłatę

I. zasądza od M. W. i W. W. solidarnie na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 189.482,35 (sto osiemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt dwa 35/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, od kwoty 166.091,67 (sto sześćdziesiąt sześć tysięcy dziewięćdziesiąt jeden 67/100) złotych od dnia 19 listopada 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od M. W. i W. W. solidarnie na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 17.278 (siedemnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

III C 2107/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.11.2018 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od pozwanych W. W. i M. W. kwoty 184.482,35 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 166.091,67 zł od dnia 19.11.2018 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tut. Sądu. W trakcie postępowania powód podtrzymał powództwo.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia.

Strony postępowania łączyła umowa kredytu bankowego, zawarta w dniu 19.06.2015 r. Kredytobiorcom została udzielony kredyt w kwocie 200.000 zł na cel konsumpcyjny, wykończenie mieszkania. Całkowita kwota do zapłaty (suma całkowitej kwoty kredytu i całkowitych kosztów kredytu) wynosiła 295.848 zł. Okres kredytowania wynosił 96 miesięcy. Pozwani mieli spłacać kredyt w ratach określonych w harmonogramie, stanowiącym załącznik do umowy. Wypłata kwoty oddanej do dyspozycji kredytobiorcom nastąpiła 19 czerwca 2015 r. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy, obowiązującej w powodowym banku. W umowie zastrzeżono naliczenie odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego, ustalanych przez (...) S.A. według zmiennej stopy procentowej, która w dniu jej zawarcia wynosiła czterokrotność stopy lombardowej NBP (wtedy 10%), do wysokości odsetek maksymalnych.

W trakcie trwania umowy pozwani wnosili do powoda o restrukturyzację kredytu. W 2017 r. dwukrotnie został uwzględniony ich wniosek o zawieszenie spłaty kredytu, co potwierdzono aneksami do umowy.

Ostatecznie pozwani zaprzestali spłaty rat kredytu. Spowodowało to jego wypowiedzenie, co uczyniono pismami z 20 grudnia 2017 r. Na ten dzień niewymagalne zadłużenie (kapitał) wynosiło 163.305,15 zł, zaś wymagalne 11.845,96 zł. W związku z wypowiedzeniem kredytu został on w całości postawiony w stan wymagalności. Pozwani zostali wezwani do zapłaty zadłużenia, w związku z czym wnieśli o jego restrukturyzację, ich wniosek nie został jednak uwzględniony. Następnie kredytobiorcy po raz kolejny wnieśli o zawarcie ugody z bankiem, lecz ponownie ich wniosek nie został uwzględniony, m.in. wobec niewniesienia opłat uwiarygadniających. Od dnia wypowiedzenia kredytu pozwani nie dokonali żadnych wpłat na rzecz powoda.

Na datę 19.11.2018 r. (dzień wystawienia przez bank wyciągu z ksiąg bankowych) zadłużenie pozwanych wynosiło 166.091,67 zł (należność główna), 23.390,68 zł (odsetki naliczone według oprocentowania przewidzianego w umowie w okresie 20.05.2017 r.-15.02.2018 r. i odsetki od zadłużenia przeterminowanego w okresie 20.09.2017 r.-18.11.2018 r.), łącznie 189.482,35 zł.

Powyższe fakty zostały udowodnione w całości złożonymi do akt przez powoda dokumentami:

- dołączonymi do pisma z dnia 28.10.2019 r.: umowa, wyciąg z ksiąg bankowych, wezwania do zapłaty i wypowiedzenia, aneks - k. 21-36,
- dołączonymi do pisma z dnia 19.04.2019 r.: załącznik do umowy (plan spłat), wysokość WIBOR, wnioski restrukturyzacyjne i aneksy do umowy, odpowiedzi banku, historia operacji na kontrakcie kredytowym, zestawienie operacji na rachunku pozwanego obsługi kredytu - k. 69-201.

Wszystkie powyżej wskazane dokumenty były wiarygodne i nie budziły wątpliwości.

Brak było dowodów, którym nie dano wiary.

Wniosek pozwanych o zobowiązanie przeciwnika do dalszego udowodnienia roszczenia pominięto, gdyż nie miał podstawy w przepisach.

Podstawa prawna wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powództwo było zasadne w całości.

Strony łączyła umowa kredytu bankowego, w związku z tym podstawą dochodzonego roszczenia był art. 69 i nast. ustawy Prawo bankowe oraz postanowienia umowne.

Pozwani w odpowiedzi na pozew oraz w trakcie postępowania nie kwestionowali faktu zawarcia umowy kredytu i jej wypowiedzenia, okoliczności te były więc bezsporne. Jedyne zarzut jaki przedstawili dotyczył wysokości dochodzonego roszczenia. Sprowadzał się on do zakwestionowania dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg bankowych (sprzeciw), a następnie złożonej dokumentacji finansowej (pismo z 27.07.2019 r.), jako niewystarczających w ocenie strony pozwanej do udowodnienia żądań powoda, w kontekście wyliczenia kwoty kapitału pożyczki oraz dokonywania naliczania odsetek.

W niniejszym postępowaniu powoda obciążał ciężar udowodnienia okoliczności istotnych dla wykazania dochodzonego roszczenia (art. 6 k.c.). Wobec tego, że niesporne były fakty zawarcia umowy i jej rozwiązania na skutek wypowiedzenia, Bank miał w zasadzie jedynie obowiązek wykazania wysokości dochodzonej kwoty. W ocenie Sądu złożone przez powoda dokumenty były wystarczające dla udowodnienia tej okoliczności.

Na podstawie umowy kredytowej można było ustalić wysokość kwoty oddanej pozwany do dyspozycji i zasady jej spłaty. W oparciu o nią możliwe było także stwierdzenie sposobu obliczenia odsetek, w tym zastrzeżenia ich

jako zmiennych, w trakcie gdy strony łączył stosunek prawny oraz podstawy ich naliczania co do należności przeterminowanych - jako umownych, nie przekraczających maksymalnych, odpowiadających czterokrotności stopy lombardowej NBP. Bank złożył ponadto historię wszelkich operacji na kontrakcie kredytowym oraz rachunku służącym do obsługi spłat rat kredytu. Wszelkie te dokumenty wykazywały sposób i poprawność obliczenia dochodzonej kwoty, zawierały wyszczególnienie poszczególnych wpłat dokonanych przez pozwanych oraz sposób ich zarachowania (por. k. 92-93). Aczkolwiek na gruncie obowiązujących przepisów ustawy Prawo Bankowe nie stanowią one w mniejszym postępowaniu dokumentów urzędowych, a jedynie prywatne, to należało przypisać im wystarczającą moc dowodową. Podkreślić należy, że co do zasady jedyną możliwością wykazania kwot dochodzonych przez banki na podstawie łączących je z innymi podmiotami stosunków prawnych są dokumenty prywatne, a w szczególności księgi bankowe, przez nie wytworzone.

Pozwani wnosili o to, aby powód, niezależnie od przedstawionych dokumentów, podjął działania mające na celu dalsze uwiarygodnienie dochodzonej kwoty. Wniosek taki nie miał podstawy w obowiązujących przepisach i zasadach dowodzenia. W zasadzie trudno było określić, jakie działania miałby podjąć Bank w celu spełnienia oczekiwań przeciwników, skoro przedstawił wszelkie posiadane dokumenty finansowe dotyczące łączącego strony stosunku i dokonywanych na jego podstawie rozliczeń. Podkreślić należy, wbrew twierdzeniom pozwanych, że powód sprostał ciężarowi dowodzenia, gdyż przedstawił dowody na potwierdzenie przytaczanych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów. Kredytobiorcy nie kwestionowali natomiast przedstawionych dokumentów, nie podważali ich prawdziwości, co ewentualnie powodowałoby konieczność dalszego dowodzenia przez Bank (por. art. 253 zd. 2 k.p.c.). Twierdzili jedynie, że kwota dochodzona przez powoda jest nieprawidłowa. To zaś, w kontekście złożonych przez przeciwnika dokumentów powodowało, że to na nich, jako na przedstawiających określone okoliczności (inna wysokość ich zadłużenia), ciążył obowiązek ich wykazania. Nie zgłosili jednak żadnego dowodu (np. opinia biegłego), swoją inicjatywę ograniczając do żądania przedstawienia przez Bank dokumentów, których ten w istocie nie mógł przedłożyć.

Wskazać ponadto trzeba, że zarzuty pozwanych miały charakter twierdzeń o charakterze ogólnym. Nie precyzowali oni szczegółowo, jakie konkretnie wyliczenia dochodzonej kwoty były niewłaściwe, co uniemożliwiło skontrolowanie i odniesienie się do ich twierdzeń. Wywody zawarte w piśmie z 27 lipca 2019 r. pomijały złożone dokumenty. Wysokość kapitału pożyczki na dzień wypowiedzenia umowy była prosta do ustalenia na podstawie historii operacji na kontrakcie. Zastrzeżenia pozwanych co do tego, że zgodnie z planem spłaty powinna być to inna kwota niż określona w pozwie przez Bank, były formułowane w oderwaniu od niekwestionowanych przez nich okoliczności, takich jak chociażby udzielona im karencja w spłacie kapitału (dwukrotnie), czy zaniechanie uiszczania przez nich rat. Podważanie przez pozwanych możliwości oraz sposobu naliczania przez Bank odsetek (w tym nazywanych „karnymi”, a więc dot. zadłużenia przeterminowanego) czynione było przez nich w oderwaniu od treści łączącej strony umowy, z której wynikały podstawy takiego działania powoda.

Podsumowując. Powództwo było udowodnione, zarzuty pozwanych nie zasługiwały na uwzględnienie. Zarówno kwota kapitału, jak i obliczone na datę wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych odsetki nie budziły wątpliwości. Spowodowało to zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty. Bank mógł dochodzić odsetek umownych od kwoty przeterminowanego zadłużenia, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z par. 12 i 18 umowy kredytu. Data ich wymagalności wynikała z dokonanej przez powoda kapitalizacji odsetek, dokonanej na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. Pozwani przegrali proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu powinni zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty, na które składała się opłata od pozwu - 11.844 zł, wynagrodzenie pełnomocnika według stawek minimalnych - 5400 zł i 17 i opłata skarbową od dokumentów pełnomocnictwa - 34 zł. W związku z tym zasądzono od nich na rzecz Banku kwotę 17.278 zł.